

Nr 273.

Av herr **Wedin**, om skrivelse till *Kungl. Maj:t* angående tryggare bostadsförhållanden vid inträdande ålderdom för arrendatorer, som avses i lagen om arrende av viss jord å landet inom *Norrland och Dalarne*.

I den rad av samhällsproblem på det ekonomiska och sociala området, vilka under de två senaste tiotal åren varit föremål för statsmakternas uppmärksamhet, har den s. k. Norrlandsfrågan intagit en framskjuten plats och krävt sin särskilda omsorg. Onekligen har ock denna fråga med sina vitala specialintressen rönt ett verkningsfullt beaktande från regering och riksdag. Men med fullt erkännande för de goda resultat, som genom dessa statsåtgärder i Norrlandsfrågan åstadkommits, är det dock mycket som återstår, vilket tarvar kompletteringar.

Bland de främsta målen uti lösning av Norrlandsfrågan var ju strävan att av den ortsbefolkning, som under trävarubolagens överhandtagande välde råkat i en ekonomisk och social misär, åstadkomma en oberoende jordbrukareklass.

Genom åtgärder, sådana som förbud för bolag att förvärva jordbruksfastigheter i Norrland och Dalarne och inrättandet av egnahemssystemet, har mycket vunnits som är ägnat befrämja syftemålet i Norrlandslagarna, nämligen skapandet av nödiga existensvillkor åt den norrländska jordbruksbefolkningen såsom sådan. I dessa villkor ingå som huvudmoment strävandet att i största möjliga grad återbörda jordbruksjorden i sina naturliga brukares händer, för att därigenom på samma gång så mycket som möjligt avskaffa den förtryckta och beroende arrendatorsinstitutionen. Att arrendatorernas numerär genom egostyckningslagen och egnahemsrörelsen nedbringats är ju självklart, men om deras betryggande ställning höjts i samma grad är tvivel underkastat.

Huru det nu än är med avlösning av dessa bolagsarrendatorer och ersättning med självägande, så är det dock säkert, att för en god tid framåt det är att räkna med icke så ringa antal, som måste finna sig uti att som arrendatorer sortera under bolag.

Genom arrende- och vanhävdslagarna, som utgöra en komplettering till ägostyckningslagen, har brukaren tillförsäkrats en tryggare ställning mot förr. Men ser man dessa lagars praktiska betydelse ur brukaretrygghetssynpunkt, då äger man rätt göra stora avprutningar på dess förmenta goda verkningar.

Frånsett nu att det många gånger för arrendatorn trots den genom lag av år 1909 tillförsäkrade brukningstiden av 20 år får sin mindre praktiska betydelse, så möter honom ett, vad jag vill säga, mycket allvarligt, bekymmersamt tillstånd. Arrendatorn har kanske i många fall efter ett helt långt liv under den hårda kampen för tillvaron, fylld av umbäranden, lagt ner krafter i skötandet av den torva, som lärt honom känna och värdera det, som för oss alla är så högt och eftersträvansvärt — ett eget hem, men vid inträdande ålderdom och orkeslöshet står han där utan tak över huvudet, han drives bort skoningslöst.

Bolaget eller jordägaren är naturligtvis i sin fulla juridiska rätt att, när arrendatorn icke längre är i stånd att fullgöra sina enligt ingångna avtal åliggande skyldigheter och eukanuerligen vid arrendetidens utgång, avhysa honom; en rätt, vilken, det må tilläggas, icke uteglömmas.

Det är en allt annat än avundsvärd situation, som här inträder för den 60- à 70-årige arrendatorn, vilken under hela sin föregående levnad ägnat tid och krafter åt skötandet av annans egendom; utan att hava kunnat träffa några som helst anstalter för en betryggande ställning på sin ålderdom, står han där hemlös.

Det moraliska berättigande uti att dessa bolagsarrendatorer, som decennium efter decennium under svett och möda i det tysta gjort sina icke obetydliga insatser i det gemensamma kulturarbetet, tillförsäkrades förmånen erhålla bostad på den egendom de brukat, talar för att något måtte göras åt saken.

Hemställes därför att andra kammaren ville för sin del besluta,

att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla, att det täcktes Kungl. Maj:t låta utreda huruvida, på vad sätt och under vilka villkor det må vara möjligt att åt de personer, som inom Norrland och Dalarne genom

arrende innehava bruksrätt å bolagsegendomar och andra därmed enligt den nya arrendelagen jämförliga jordbruk, söka bereda dem vid inträdande ålderdom tryggare villkor i vad det gäller bostadsförhållandena samt vidtagna de åtgärder, vartill utredningen kan giva anledning.

Stockholm den 5 februari 1914.

A. J. Wedin.
